

opusdei.org

Jag tycker om att passa upp!

Katia Blondeau, som är 34 år gammal, är assisterande numerarie inom Opus Dei. Just nu arbetar hon vid en hotellskola som går under namnet Dosnon och ligger nära staden Soissons i Frankrike.

2006-06-19

Vad betyder det för dig att vara assisterande numerarie?

Enligt min mening är en assisterande numerarie en kristen, en person som

tillhör Opus Dei och lever i celibat och försöker ge sin omgivning (familjen, kunderna, vännerna) all möjlig glädje av det arbete hon utför på den plats där hon utför det, som i mitt fall är hotell- och restaurangbranschen. På så sätt önskar en assisterande numerarie att tjäna Gud, lära känna honom och älska honom.

Jag försöker skapa en familjär miljö där jag arbetar och hoppas att på så sätt bidra till människornas trevnad som jag möter.

Hur sker detta rent konkret? Jo, genom att jag försöker lägga ner all möda på de små detaljerna, till exempel när jag dukar eller tar reda på vilka önskemål man har. Det handlar alltså om att göra människorna i min omgivning lyckliga.

För närvarande arbetar jag som lärare i hushållsteknik vid

hotellskolan Dosnon. Detta betyder att passa upp på assistenterna som kommer för att gå en kurs eller en reträtt vid Couvrelles-centret, som ligger nära hotellskolan.

Hur reagerade din familj när du gjorde detta livsavgörande val?

Mina föräldrar kände inte till Opus Dei när jag började gå till deras centrum, men de ville naturligtvis veta lite vad det rörde sig om. De ställde frågor och jag besvarade dem. Så småningom kunde de lära känna vilken fin familjeanda som råder i huset där jag bor och då blev de nöjda med mitt val och uppskattade atmosfären i huset.

För inte så länge sedan kom min far, som är kock till yrket, hit för att förbereda en galamiddag som vi ville ge en av dem som bor här när hon fyllde år. Och mina föräldrar kommer regelbundet till Dosnon-

skolan och till aktiviteterna som vi organiserar där.

Hur utbildade du dig till ditt yrke?

När jag var klar med mina studier vid hotellskolan arbetade jag under en tid på en stor restaurangkedja. Jag lärde mig mycket och i snabb takt, för det går inte att improvisera vid denna typ av arbete. Att flambera rätter inför gästen, att duka vackert, vinkännedom, allt gick mycket bra men jag önskade arbeta för min familj, för Opus Dei. Därför började jag att arbeta i hushållet vid flera av Verkets centra.

Just nu är jag lärare i restaurangkunskap vid en hotellskola där Opus Dei också ger elever som så önskar tillfälle att sätta sig in i den kristna läran. På så sätt önskar jag till alla överföra det jag kan i branschen och på samma gång ge dem all min uppmärksamhet.

Nuförtiden har intresset ökat för alla yrken som har att göra med att tjäna andra, tidigare var de inte så uppskattade. Vad tror du att denna förändring i mentaliteten beror på?

Jag tycker att detta är mycket glädjande och på samma gång helt logiskt!

Det är som att återupptäcka värdet som varje människa har och att vi alla behöver bli älskade. Enligt min mening beror en stor del av samhällets problem på den likgiltighet som vi visar varandra.

Jag anser att yrken som har att göra med att tjäna andra direkt kan bidra till att skapa ett mänskligare och varmare samhälle. Därför tycker jag det är helt klart att vi ger dem den uppskattning som de förtjänar, de är ju till enormt stor nytta för samhället.

Tycker du inte att i en epok där alla önskar skapa sig allt större rättigheter och på samma gång arbeta allt mindre kan ditt sätt att arbeta verka överdrivet?

Vi som arbetar i tjänstesektorn och i hotell- och restaurangbranschen vet att våra yrken inte är av det vanliga slaget. Vi arbetar när de andra vilar sig, vi tar semester under lågsäsong, osv.

Vad gäller vårt höga arbetstempo så är det inte överdrivet. Titta bara på en restaurangs serverings- eller kökspersonal under en dag när det är mycket gäster! För min del är jag glad och känner mig inte ha sämre villkor än mina kamrater som arbetar 35 timmar i veckan.

Men under helgdagarna har du väl mer arbete än vanligt?

Javisst! Det är ju för att man under sådana dagar måste anstränga sig lite

extra, till exempel för att laga en älsklingsrätt för någon eller särskilt fint dekorera matbordet, på ett oväntat och originellt sätt.

Jag tycker om att ge extra uppmärksamhet så som man gör i en familj och visa min kärlek i det arbete jag utför och i alla detaljerna. Detta betyder inte att jag blir extra trött när jag gör det. Snarare är det en stor glädje för mig, för jag vet att andra uppskattar det jag gör.

Det är något jag alltid har upptäckt i Opus Deis centra: människorna som bor där försöker göra livet glatt för de andra, särskilt om de andra är ledsna på grund av arbete, hälsoskäl eller något annat. Jag tror att vi assisterande numerarier har en mycket viktig roll att spela när det gäller detta och detta stimulerar mig så att jag vill utföra mitt arbete med ännu större professionalitet och ännu mera omtänksamt.

Det verkar som om arbetet inom tjänstesektorn är ganska bra betalt?

Lönen jag får motsvarar mina kunskaper och mitt arbete. Den är inte överdrivet hög men den är tillräcklig.

För närvarande har jag kontrakt med Dosnons hotellskola. Jag tjänar för mitt uppehälle: skaffa kläder, mat, böcker, underhåll, med mera.

Jag försöker vara försiktig med pengarna eftersom jag, liksom alla andra inom Opus Dei, vet att med det som jag sparar är möjligt att hjälpa till med ett stort antal sociala, kulturella och utbildningsmässiga projekt i hela världen. Jag är lycklig över att på detta sätt, även om det är i blygsamt format, kunna hjälpa till med tredje världens utveckling.

Vilken fras hos den helige Josemaría tycker du bäst om? “Var

*till nytta. Lämna ett spår efter dig. Lys
med ljuset av din tro och din kärlek.”*

pdf | Dokument automatiskt skapad
från <https://opusdei.org/sv-se/article/jag-tycker-om-att-passa-upp/> (2026-03-05)